

[Niels Westerby.]

uddannelse, som de har fået, bl. a. takket være statens indsats på uddannelsesområdet. Det ligger ganske enkelt sådan, at vi må ikke i skattelovgivningen forhindre, at kvinderne tager arbejde og udnytter deres uddannelse. Det er bl. a. derfor, sambeskatningen er forkert, og den er også forkert, fordi den er en skat på ægteskabet. Det må være således, at ægtefællerne tilsammen kommer til at betale nøjagtig det samme i skat, som de ville have betalt, hvis de hver for sig blev beskattet af det, de tjener.

Vi vil gerne sige det på den måde, at sambeskatningen må ophæves fuldstændigt, og der må indføres en enhedsskala. Når ægtefællen arbejder i den fælles erhvervsvirksomhed eller i en andens erhvervsvirksomhed, må man opgive, hvor stor en indtægt der hidrører fra hver ægtefælle, og det må så efterprøves af ligningsmyndighederne. Med hensyn til den hustru, som arbejder i hjemmet med børnenes og hjemmets pasning, er det således, at man har et fradrag på f. eks. 5.000 kr. pr. person, og dermed er jo problemet for så vidt klart for deres vedkommende; for to ægtefæller har man et fradrag på 2 gange 5.000 kr. og for en enlig et fradrag på 1.000 kr. Det vil komme til at virke rimeligt over for den ægtefælle, som arbejder hjemme i huset og passer børnene og hjemmet. Jeg kan ikke se, at dette er noget, der kan give så forfærdelig meget hovedbrud, hvis man bare gør sig principperne klart.

Når man slynger splitting og alt muligt andet på bordet i denne forbindelse, må man jo en gang imellem spørge sig selv: er det ikke sådan, at der er forskellige, der er ved at få splitting oppe i hovedet?

Hanne Budtz: Til fru Lis Groes vil jeg gerne sige, at det ville være rigtigt at se på betænkningen side 6, hvor der står følgende om det konservative mindretal:

„Mindretallet har fremsat ønske om, at udearbejdende hustruer særbeskattes efter enhedsskalaen, at medhjælpende hustruer

får et særligt fradrag, og at der indføres et særligt familiefradrag.“

Dette sidste var beregnet på de mindste indtægter, og så vidt jeg har fået det refereret i min gruppe, lå det i skatteudvalget således, at det var en sag, som socialdemokratiet og vi kunne enes om. Fru Lis Groes deltog selv i disse forhandlinger, og jeg ville da være vældig glad, hvis f. eks. hr. Per Hækkerup vil bekræfte, at det er rigtigt, at vore forhandlere og de socialdemokratiske forhandlere var enige om at kunne nå frem til dette synspunkt, som ville have givet en god løsning.

Den højtærede finansminister siger, at Dansk Kvindesamfund — og jeg må sige, jeg blev meget bedrøvet over at høre det — ikke var sagligt. Jeg synes, det er umådelig klare og saglige redegørelser, der er fremkommet fra Dansk Kvindesamfund, og når finansministeren udtaler, at han er forbavset over ikke at have fået nogen henvendelse derfra, ja, så vil jeg sige, at jeg kan huske henvendelser til ikke alene den nuværende finansminister, men til skiftende finansministre, siden jeg havde med det arbejde at gøre, fra 1951 og fremefter, talrige henvendelser om denne sag, og jeg var egentlig af den opfattelse, at de henvendelser — en resolution er vel også en henvendelse — som var tilgået dette kildeskatteudvalg, også var nået frem til finansministeren. De er fremlagt her i betænkningen som bilag 28 og bilag 29, henvendelser henholdsvis af 3. januar og 7. marts i år. Jeg mener, der er kommet så mange henvendelser både direkte og indirekte fra Dansk Kvindesamfund, at det ikke kan være den højtærede finansminister uklart, hvad man her mener, og jeg synes, de er ganske overordentlig klare og saglige.

Jeg forstår ikke, hvorfor man ikke kan tage sig sammen og ophæve denne sambeskatning fuldstændigt. Finansministeren er meget betænkelig og taler om, hvor mange kvinder der har små lønindtægter. Ja men det er jeg enig i; det er et flertal af de ude-erhvervende kvinder, der har mindre løn-